

РЕШЕНИЕ

№ 27204

гр. София, 16.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав, в публично заседание на 02.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10423** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на М. Й.Р. К., гражданка на П., [дата на раждане] в С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. К. Д. от САК, срещу Отказ по заявление № ВЕУ24001087V от 05.06.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Л..

Жалбоподателката визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Излага твърдения за нарушение на чл.14 от Конституцията, чл.4 и сл. от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (ЗВПНРБГЕСЧТС) и на чл.8 от ЕКПЧ. Сочи, че е съпругът ѝ е български гражданин, поради което влизането ѝ в България следва да се осъществява свободно с валиден паспорт и виза. Поддържа, че към заявлението са приложени изискуемите документи, вкл. такива за доходи и издръжка. Счита, че отказът е постановен без да са изяснени действителните обстоятелства по случая, вкл. реално осигурената финансова издръжка на кандидатката в България. Визира нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК. Поради представяне на всички изискуеми документи за получаване на виза вид „D“ счита отказа за незаконосъобразен и засягащ правото ѝ на личен и семеен живот по

чл.8 от ЕКПЧ. Твърди нарушение на принципа на съразмерност по чл.6, ал.2 и ал.5 от АПК. Претендира за отмяна на отказа.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Л. - МВнР, чрез юрк. А., оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 05.06.2024 г. М. Й.Р. К. подала заявление рег. № ВЕУ24001087V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в Л. на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ – като член на семейството на български гражданин. Като цел на пътуването декларирала събиране на семейство като съпруга на българския гражданин Н. А. К., [дата на раждане]

Към заявлението са приложени: копие от национален паспорт; медицинска застраховка от 04.04.2024 г., издадена от Б. на името на М. К. за разходи в чужбина; удостоверение за сключен на 25.07.2023 г. в Л. граждански брак между Н. С. А. К., [дата на раждане] и М. К., [дата на раждане]; удостоверение за семейно положение на съпруга Н. С. А. К., в което са посочени: съпруга М. К., дъщеря К. Н. А. К., [дата на раждане] и син Р. Н. А. К., [дата на раждане]; декларация с нотариална заверка от 04.04.2024 г. на съпруга Н. С. А. К., че ще осигурява жилище и финансова издръжка на съпругата си при пребиваването ѝ в България; банково удостоверение изх.№ 0206-58-012991 от 05.04.2024 г. на „Уникредит Булбанк“ АД за налично салдо по банкова сметка на името на съпруга Н. С. А. К. в размер на 11250.55 лв.; свидетелство за съдимост, издадено на 15.05.2024 г. от Главна дирекция на Силите за вътрешна сигурност, П.; декларация с нотариална заверка на подписа на В. И. Ж. – като собственик на жилището, в което се пребивава семейството в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Постановен е оспореният Отказ № ВЕУ24001087V от 09.09.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) на завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Л.. Като основание за отказа е посочено: не сте представили доказателства за достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой или за завръщането ви в държавата на произход, както и не сте представили доказателство, че сте в състояние да придобиете по законен начин достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой или за завръщането ви в страната на произход.

Актът е връчен на М. К., но в него липсва отбелязване на датата, на която е сторено това, поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателката за засягане на правото ѝ на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - Х срещу Iceland № 6825/74.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

За доказване компетентността на издателя на акта ответникът е представил Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, с която са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 60 от 15.10.2023 г. на управляващ Посолството на Република България в [населено място], Л., на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.) В. К. – завеждащ Консулска служба в Посолството в [населено място] е определен като длъжностно консулско лице, което съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза. В придружителното писмо за изпращане на административната преписка в АССГ е посочено, че процедурата по разглеждане на заявлението за издаване на виза е изцяло електронна и съгласувателна – чрез използване на дипломатическа поща, като процесният отказ е издаден от В. К., в качеството му на КДЛ. По изложените съображения съдът намира, че отказът е постановен от компетентен административен орган.

Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 6 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.). Представените по делото копия от отказа не съдържат посочено правно основание по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ. Посочени са фактически основания за отказ, които съответстват на тези по чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ – чуждият гражданин няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Съдът приема, че липсата на посочено в акта правно основание е нарушение на изискването за форма по чл.59, ал.2, т.4 от АПК, което съществено засяга правото на защита на засегнатото лице, респ. е самостоятелно правно основание по чл.146, т.2 от АПК за неговата отмяна.

Ответникът поддържа, че е провел съгласувателна процедура съгласно Инstrukция КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, при която е предоставено отрицателно становище от Дирекция „Миграция“ – МВР. При служебното му изискване от третото лице е представено Становище рег. № 513р-74920 от 24.07.2024 г. на началник отдел „Миграция“ при СДВР-МВР. Документът удостоверява, че при извършена проверка е установено, че чуждият гражданин не е представил доказателства за финансови средства в банка. Изложеното е мотивирало отрицателно становище на основание чл.10, ал.1, т.9 от

ЗЧРБ.

Съдът намира за неприложимо в случая на Тълкувателно решение № 16 от 1975 г. на ОСГК на ВС, тъй като в оспорения отказ липсва позоваване на отрицателното Становище рег. № 513р-74920 от 24.07.2024 г., поради което не може да се приеме, че посоченото в последния документ правно основание следва да се счита като част от мотивите на отказа. За целите на съдебния контрол за законосъобразност е достатъчно да се посочи, че от доказателства по делото не се установяват визираните в отказа и отрицателното становище на отдел „Миграция“-СДВР фактически и правни основания за издаването му, което е самостоятелно основание по чл.146, т.4 от АПК за отмяна на обжалвания индивидуален административен акт.

Като част от административната преписка е приложено банково удостоверение изх.№ 0206-58-012991 от 05.04.2024 г. на „Уникредит Булбанк“ АД за налично салдо по банкова сметка на името на съпруга на жалбоподателката Н. С. А. К. в размер на 11250.55 лв., което според съда удовлетворява изискването на чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ за наличие на осигурена издръжка за срока на заявеното пребиваването и на средства, осигуряващи възможност за обратното завръщане. Формално тези парични средства не са на името на кандидатката, но е нормално и житейски логично да се приеме, че съпругът – български гражданин ще осигури издръжка на съпругата си по време на пребиваването ѝ в България. В допълнение е представен хронологичен регистър на „Канар 7“ ООД, според който в периода от 01.01.2024 г. до 31.08.2024 г. на съдружника Н. С. А. К. са изплатени дивиденди от 1900 лв. до 8775.00 лв. месечно, или общо в размер на 31 825.00 лв. Приложено е удостоверение изх.№ 3 от 10.09.2024 г., издадено от „Канар 7“ ООД за изплатен нетен доход на неговия управител Н. С. А. К. в периода от 01.01.2024 г. до 31.08.2024 г. общо в размер на 11 175.00 лв.

Съвкупната преценка на декларираните от Н. С. А. К. и наличните парични средства по банкова сметка в „Уникредит Булбанк“ АД оборват наведените от органа фактически основания за липса на доказателства за достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой и за завръщането ѝ в държавата на произход. съдържащата се в административната преписка медицинска застраховка от 04.04.2024 г., издадена от Б. на името на М. К. за разходи в чужбина, също оборва тезата на административния орган за липса на такива доказателства. Обосновано жалбоподателката поддържа, че предвид последните актуални събития на територията на Л. е несподелимо очакването на административния орган за доказване на налични парични средства по банкова сметка на името на жалбоподателката в Л..

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен, поради което и следва да бъде отменен.

За пълнота на изложението съдът следва да отбележи, че не приема представената от процесуалния представител на жалбоподателката частна кореспонденция на Н. С. А. К. с Посолството в [населено място], Л., като доказваща нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК. Не е допуснато и твърдяното от М. К. нарушение на чл.4, ал.2, т.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС, която разпоредба предвижда, че член на семейството на гражданин на Европейския съюз, който не е гражданин на Европейския съюз, влиза на територията на Република България с валиден паспорт, както и с виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват. Палестинската власт е посочена в т.2 на Приложение I към Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 година за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници, както и тези, чиито

граждани са освободени от това изискване. В Приложение I Регламент (ЕС) 2018/1806 е посочен Списък на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза при преминаването на външните граници на държавите членки, сред които е и Палестинската власт.

Основателно е възражението на жалбоподателката за накърняване на правото ѝ на личен и семеен живот по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ като самостоятелно основание по чл.6, ал.2, вр. чл.146, т.5 от АПК за незаконосъобразност на оспорения отказ поради неговото несъответствие с целта на закона. Вярно е, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава, като основното право по чл.8, пар.1 от Конвенцията търпи органиченията по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ - в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Дължимата по силата на чл.6, ал.2 от АПК и чл.8, пар.1 и пар.2 от ЕКПЧ преценка на баланса между мярката (отказ за издаване на виза) и преследваната цел (да не се допусне накърняване на режима на влизане и пребиваване на чужди граждани в Република България) в случая следва да се реши в полза на частния интерес. Приложените към процесното заявление № ВЕУ24001087V от 05.06.2024 г. документи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са указание, че отказът е незаконосъобразен съгласно чл.146, т.4 и т.5 от АПК, поради което и съгласно чл.172, ал.2 от АПК същият следва да бъде отменен.

На основание чл.173, ал.2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателката има право на присъждане на сторените в производството разноски, но поради липса на заявено искане в тази насока, разноски не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Й.Р. К., гражданка на П., [дата на раждане] в С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. К. Д. от САК, Отказ по заявление № ВЕУ24001087V от 05.06.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Л..

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностното лице завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Л., за ново разглеждане на подаденото от М. Й.Р. К., гражданка на П., [дата на раждане] в С., заявление № ВЕУ24001087V от 05.06.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането

на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: